

forebygge, i hvert Fald ikke endnu. Men der er andre Ulykker, andre Katastrofer, som Menneskene ere, i hvert Fald burde være Herre over, og jeg kunde ønske, den højtærede Regering vilde handle nogenlunde lige saa hurtigt og energisk, naar der er Tale om saadanne Ulykker, og de ramme os selv. Jeg tænker her paa den Arbejdsløshed, som vi allerede forhandlede om i December Maaned, men som siden den Tid er bleven endnu frygteligere.

Jeg har ikke noget Tal ved Haanden, men jeg tror heller ikke, det behøves. Enhver, der kender noget til Forholdene, vil vide, at i den Tid, der er gaaet, siden vi sidst forhandlede denne Sag, er denne Ulykkes Omfang steget ganske overordentlig, og Forholdene ere fuldkommen fortvivlede mange Steder. Det viser sig alene af den Tilstrømning, der er til Varmestuer og Samaritaner osv. Det viser sig i, at nødlidende Mennesker maa afvises fra den Kirke, der har givet Nattely. Her er der en Katastrophe, her er der en Naturulykke, der har ramt vort Samfund, og hvis Virkninger stadig brede sig. Vi vilde derfor med samme Tilslutning og samme Glæde, som vi nu have vist overfor Regeringens Handling, modtage en Meddelelse om, at den her har fundet Anledning til at skride hurtigt og energisk ind, og ethvert Skridt, der tilsigter at mildne Ulykkerne for de mange Landsmænd, denne Katastrophe har ramt, vilde blive modtaget med Glæde og Tilslutning fra vor Side.

Maatte jeg benytte Lejligheden til at anmode det Udvalg, der har med Sagen at gøre, om saa hurtigt som mulig at fremme den og fremkomme med en Betænkning. Maa jeg fremdeles, delvis i Tilslutning til, hvad det sidste ærede Medlem begyndte med at udtale, anmode Regeringen om at lade de offentlige Arbejder, der ere besluttede, fremme med al mulig Kraft. Der kunde sikkert gøres langt mere, end der bliver gjort fra Regeringens Side, i denne Vinter, naar den for Alvor vilde det. Der udfoldes store Anstrengelser fra de Kommuners Side, hvor Arbejdsløsheden er værst, og fra Arbejdernes egen Side for at gøre, hvad gøres kan. I Dag er der fremkommet et Forslag fra Københavns Magistrat om yderligere at bevilge 100,000 Kr., saaledes at den Sum, der nu er bevilget fra Københavns Kommune, vil komme op paa 340,000 Kr., foruden mange andre Ting, der ere gjorte i saa Henseende, og det til Trods for, at Kommunens finansielle Stil-

ling er overordentlig vanskelig, ganske anderledes vanskelig end Statens. Der udfoldes fra Fagforeningernes Side, fra Arbejdernes egen Side, de allerstørste Anstrengelser for at komme deres nødlidende Kammerater til Hjælp.

Der er som sagt en Katastrophe i Færd med at lægge sin knugende Haand ind over vort Samfundsliv, men en Katastrophe, som ikke skyldes blinde Naturkræfter, men som skyldes Samfundets mangelfulde Ordning, som vi selv ere Herre over, og hvor vi alle maa lægge Ansvaret paa os selv og vort Samfund. Her er der da mange Gange mere Anledning til at skride hurtigt og energisk ind. Jeg vil opfordre Regeringen til at gøre det og tilsige den fuld Tilslutning — det tror jeg, jeg tør gøre — fra vor Side og sikkert fra alle Sider, om den vil handle ligesaa hurtigt og energisk her, hvor Ulykken, takket været Samfundets egen Skyld, har ramt danske Medborgere, som i det andet Tilfælde, hvor den gennem vældige Naturkræfter har ramt udenlandske Medmennesker.

Zahle: Ogsaa jeg vil paa mine Partifællers Vegne føje en Tak til den, som fra anden Side er fremsat overfor den højtærede Konseilspræsident og Marineminister, fordi han saa beredvillig efterkom den Anmodning, som offentlig blev fremsat, om at sende „Hejmdal“ til de hjemsogte Egne i Italien. Det danske Samfund er ogsaa ramt af store Ulykker; ikke alene den store Arbejdsløshed, som den sidste Taler nævndte, men ogsaa de Svindlerier og store Forbryder-Bedrifter, som i den sidste Tid have hjemsogt det, gøre, at vi have Nød og Elendighed i rig Udstrækning at raade Bod paa herhjemme. Det er derfor ligesom en Befrielse at føle, at vi dog have Kræfter til at kunne komme andre, som ere endnu haardere hjemsogte, til Hjælp, og jeg vil, hvor meget end Omstændighederne herhjemme opfordre til den yderste Økonomi og Sparommelighed med Statens Midler, anmode den højtærede Konseilspræsident om at tage under Overvejelse, hvorvidt det ikke vilde være rigtigt at imødekomme det Ønske, som jeg ved er levende indenfor Lægekredse, at man her fra Danmark søgte at bringe nogen Hjælp til de mange Tusinder af syge og saarede i Italien ved at sende en Ekspedition af Læger og Sygeplejersker, udrustet med det fornødne til at yde Hjælp i saadanne Tilfælde. Det vil vistnok kunne bringe megen